

Temeljno pravo na nadu

Nada je sidro duše. Situacija koju trenutno prolaze mnoge zemlje i mnoge obitelji može dovesti do beznada. Ali, kako kaže Papa, također je prilika za „novu nadu, živu, koja dolazi od Boga”.

8.05.2020.

U nedjeljno jutro uskrsnuća, kada se sunce tek počelo nazirati, sigurno je vladala velika tišina. Bila bi to neka drugačija tišina, iščekujuća, kao onda kada se željeno čeka nešto veliko:

vrijeme kada zastanemo, svi se utišaju i zadrže dah, da bi potom kliknuli od iznenađenja.

Posljednjih tjedana, ulice brojnih gradova uronule su u jedinstvenu tišinu. Ne čuje se stalna buka motora, zvukovi trube, zastala je buka i glasovi prolaznika. Tužna je to tišina, umotana u žalost i bol. Ali čak i u ovom strašnom ozračju ima mjesta nadi budući da, kako nas je potakao na razmatranje papa Franjo 3. travnja, „će u tišini naših gradova odzvanjati uskršnje Evandjelje” [1]

Prazan grob

Uskršnje trodnevlje, koje smo ovo godine slavili na neuobičajen način ne završava s Velikim petkom, navaljenim kamenom i zapečaćnim ulazom u grob. Da je bilo tako imali bismo mnogo razloga za očajavati. Ali Evandjelje želi navijestiti „radosnu vijest”, a to je bez sumnje ona koju su svete žene prenijele apostolima treći

dan nakon Isusove smrti: pomaknuta ploča, navještenje anđela i prazan grob [2].

„Krist živi. Velika je to istina koja daje smisao našoj vjeri. Isus, koji je umro na Križu, uskrsnuo je, pobijedio je smrt, tamu, bol i tjeskobu” [3], propovijedao je sveti Josemaría na homiliji Uskršnje nedjelje 1967. i nadodao je: „Isus je Emanuel: Bog s nama. Njegovo Uskrsnuće nam otkriva da Bog svoje nikada ne napušta” [4].

„Surréxit Christus, spes mea!” [5], moli se svake godine na rimskoj liturgiji tijekom Uskršnje osmine. Kako nas je podsjećao Petrov nasljednik, „U uskrsnom Isusu, život je pobijedio smrt” [6]. I objašnjavao je, misleći na tešku kušnju koja nas je dopala: „nada je to u bolje vrijeme, u kojem mi također možemo biti bolji, napokon slobodni od zla i od ove

pandemije. To je nada: nada neće iznevjeriti; nije iluzija, nada je”.

Još ponešto za osladiti se

Riječ nada ima korijen u latinskom glagolu „sperare”, čekati. Kada se čeka nešto ili nekoga, to je zato što se nadamo da će se ta želja ostvariti. Ali moći čekati zahtijeva strpljenje. I to je možda vrlina koja se najviše ističe u ovim danima izolacije u kući.

Nedavno smo proživjeli Veliki tjedan. Postoji jedan poznati španjolski barokni slikar, Bartolomé Esteban Murillo, koji ima brojne prikaze Krista i Svete Majke. Među ostalim djelima, nacrtao je nekoliko „Ecce Homo” koji prikazuju Isusa otkrivenog torza, pokrivenog samo jednom purpurnom plahtom i okrunjenog trnjem. Na nekima od njih pojavljuje se zavezanih ruku, držeći s desnom rukom žezlo koje su mu rimski vojnici nudili izrugujući se, i upravlja pogled prema nebu.

Pogled je to sažaljenja i beskrajne nježnosti. Tako, u tišini, podnosi sva poniženja i uvrede. Promatrajući ovaj prikaz Gospodina, ne izgleda čudno što se mnogi, umjesto da ga zovu „Ecce Homo”, odnose prema njemu kao „Kristu strpljivosti”.

Neki od nas praktički već mjesec dana ne izlaze iz kuće. I logično je da ponekad primjetimo da nam teško padaju situacije, komentari ili detalji u suživotu kojima u normalnoj situaciji ne bismo davali veću važnost. Da ne govorimo o strpljenju sa samim sobom, koje je ponekad naročito zahtjevno. Vjerojatno je ono što nas najviše uznemirava neizvjesna budućnost. U Brazdi, sveti Josemaría nam daje dobar recept za podnošenje moguće i prirodne uznemirenosti: „Lijek za ove tvoje nemire: imati strpljenja, ispravnost namjere i gledati stvari iz nadnaravne perspektive” [7] .

Utemeljitelj Opusa Dei, koji je karakterno bio dinamičan i temperamentan, tijekom svog života morao je naučiti čekati. Naročito, otkad je stigao u Rim i zbog svih potezakoje je poduzeo kao bi postigao najprimjerenije sudsko priznanje za Djelo. U jednom pismu napisanom svojoj djeci, datiranom u Italiji u travnju 1947., govorio im je o promjeni planova, koja se dogodila na njegovu žalost: „Čini se potrebnim da ostanem ovdje još neko vrijeme, činjenica je to koja me poprilično mrtvi, iako sam jako zadovoljan u Rimu” [8]. I završava u svom tonu: „Strpljenje. Još jedna stvar za osladiti se.” Sladiti se znači predano uživati i ovo je jedna od lekcija strpljenja: zahvaljujući njoj učimo kako cijeniti, čak i u situacijama koje bi nas uzrujale, ugodnu stranu koju obuhvaćaju.

Sazrijeti u boli

Sada kada novine i vijesti prenose alarmantne novosti, koje ponekad nisu od velike utjehe, pitamo se koji smisao tragedija kojoj svjedočimo ima u nama, u našim dragim bićima i našem okruženju i teško nalazimo odgovor. Razmatrajući o pandemiji COVID-19 i njezinim pogubnim posljedicama, mogli pismo pasti u očaj. Ali onda bismo izgubili iz vida pouku koju ova situacija nosi. Trebamo također naučiti vidjeti prednosti, kako dobro pronalazi put usred nesreće.

Isusova smrt – najveće zlo ikad počinjeno – urodilo je našim otkupljenjem i pomirenjem s Bogom te nadom u vječni život. Kristov križ promijenio je smisao čovjekove boli i patnje. To nam pokazuju priče o solidarnosti i hrabrosti kojima svjedočimo ovih dana. „Ono što liječi čovjeka nije izbjegavanje patnje i bijeg od boli, već sposobnost da prihvatimo nedaću, sazrijemo kroz

nju i pronađemo u njoj smisao u zajedništvu s Kristom, koji je trpio s beskrajnom ljubavlju”, pisao je Benedikt XVI. [9]. Suočiti se s ovakvim situacijama s jednim da na usnama je „put pročišćenja, sazrijevanja, put nade” [10].

Sidro duše

Nada je sidro duše [11]. S njom se podudara žudnja za srećom koju je Bog usadio u čovjekovo srce. Ta vrlina nas vodi da stavimo svoje povjerenje u Kristova obećanja, a ne u naše vlastite snage, štiti od očaja, hrabri u svakom padu i ispunja srce nadom u vječno blaženstvo. Njezin poticaj čuva nas od egoizma i usmjerava nas prema radosti darivanja. [12] Od tri teološke vrline, očituje se kao posebno potrebna u ovo vrijeme. Nada nas čini sposobnima za nevjerojatne uspjehe jer s njom možemo podnijeti najveće kušnje i čak iznenaditi Boga.

Tako je to objavio Charles Péguy, francuski pjesnik s početka XX. stoljeća, u prekrasnoj zbirci pjesama posvećenoj upravo ovoj vrlini. Autor odaje počast nadi, i stavlja sljedeće stihove u Stvoriteljeva usta: „nada, kaže Bog, istina je da me iznenađuje. Mene samog. Istina je da je začuđujuće. Da ova jadna djeca vide kako se ovo sve događa, ali vjeruju da će sutra biti bolje. Da vide kako se događa ovo danas i vjeruje da će biti bolje iz dana u dan. Istina je da je iznenađujuća i sigurno je moja najveća milost. Ja sam ostajem začuđen” [13].

Tijekom homilije koju je održao za Uskršnje bdijenje, Papa nas potiče na razmatranje „kako smo ove godine doživjeli više nego ikad Veliku subotu, dan tišine”. Jednako kao i svetim ženama, neočekivana tragedija prouzročila nam je „narušeno pamćenje, ugaslu nadu. Za njih, kao i za nas, bila je to

najtamnija ura” [14]. Međutim, znamo da tišina groba ne može imati posljednju riječ.

„U ovoj noći”, nastavlja Romano Pontífice, „dobijamo temeljno pravo, koje nam neće biti oduzeto: *pravo na nadu*; to je jedna nova nada, živa, koja dolazi od Boga. Nije to obični optimizam, tapšanje po ramenu ili prigodne ohrabrujuće riječi popraćene prolaznim osmjehom. Ne. To je dar Neba, koji nismo mogli doseći sami: *Sve će biti dobro*, govorimo stalno ovih tjedana, držeći se ljepote naše ljudskosti i dopuštajući da nam iz srca izađu riječi ohrabrenja. Ali, kako vrijeme prolazi i rastu strahovi, čak i najneustrašivija nada može ispariti. Isusova nada je drugačija, ulijeva u srce sigurnost da Bog sve vodi prema dobru jer čak čini da iz groba izađe život” [15].

* * *

Vjerovati „protiv svake nade” [16]. To je jedna velika lekcija koju nam ostavlja uskrsnuće Kristovo. Ali nada nikad nije samotna, već je podijeljena [17]. Ono je što vidimo u Evanđeljima. Nakon Isusove smrti, učenici i svete žene su neutješni, i traže utočište u jeruzalemskom krugu, okupljeni oko svete Marije, koja moli i žudi da ponovno vidi svog božanskog Sina, ovoga puta obasjanog svjetlošću slave. Utječemo se njezinom zagovoru na početku ovog Uskršnjeg vremena: „Majko naša, Nado naša, kako smo sigurni uz tebe iako sve podrhtava!” [18].

María Candela

[1] Video-poruka pape Franje, 3. travnja 2020.

[2] usp. *Mk* 16, 1-1.

[3] sveti Josemaría, *Es Cristo que pasa*, br. 102.

[4] Isto

[5] Hvalospjev „Victimae paschali laudes”.

[6] Video-poruka pape Franje, 3. travnja 2020.

[7] sveti Josemaría, *Brazda*, br. 853.

[8] A. VÁZQUEZ DE PRADA, *El Fundador del Opus Dei*, svezak III, Rialp, Madrid 2003., str. 80.

[9] Benedikt XVI., Encikličko pismo *Spe Salvi*, br. 37.

[10] Isto, br. 38.

[11] usp. *Heb* 6, 19.

[12] usp. *Katekizam Katoličke Crkve*, nn. 1917. - 1918.

[13] Charles Péguy, „Pórtico del misterio de la segunda virtud”, Izdanja „Encuentro”, Madrid, 1991.

[14] papa Franjo, *Homilija za Uskršnje bdijenje*, 11. travnja 2020.

[15] Isto

[16] *Rim* 4, 18

[17] usp. Benedikt XVI., Encikličko pismo *Spe Salvi*, nn. 13-15.

[18] sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 474.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/temeljno-pravo-na-nadu/](https://opusdei.org/hr-hr/article/temeljno-pravo-na-nadu/)
(30.03.2026.)